

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נוספות**

367

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמַעוּן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרַתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם"...

טיבו של גוי

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

דַל וְנְתוּם (תהלים' פב). תורה צווחת וקוראת משפט! מידת משפט, זוהי מידת הכלל ישראל, רק הם שיודעים ממשפט. כל אומה ולשון אינם יודעים כלל ממשפט; "לא עֲשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמְשַׁפְּטִים בַּל יִדְעוּם" (תהלים' קמז). אהבת משפט ובעלי משפט, אינם נמצאים רק אצל הכלל ישראל; "נַעֲזוּ מִלֶּדָה מְשַׁפֵּט אֶהָב אֶתְּהָ פּוֹנְנֵת מִיִּשְׂרָאֵל מְשַׁפֵּט וְצַדִּיקָה בְּיַעֲקֹב אֶתְּהָ עֲשִׂיתִי" (תהלים' צט). "לא עֲשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמְשַׁפְּטִים בַּל יִדְעוּם". אוה"ע אין להם אף ידיעה ממשפט. וכי נשמע בעולם ממשפטים כגון; **אֵינִי מַגְדִּילִין בַּהֵמָּה דְקָהָ** (ב"ק עט). וכי יודעים המה, מכל ההלכות של 'ארבעה אבות נזיקין'. ואם נמצא באיזה מקום, מה מענין זה? הרי אין זה, אלא תקנות וגדרים לשמור על הסדר המדיני והמשטר, אבל לא משפט. משום שממשפט אין יודעים אוה"ע מאומה; **מְשַׁפֵּט וְצַדִּיקָה בְּיַעֲקֹב אֶתְּהָ עֲשִׂיתִי**. אבל אוה"ע; **וּמְשַׁפְּטִים בַּל יִדְעוּם**. אין להם אף ידיעה.

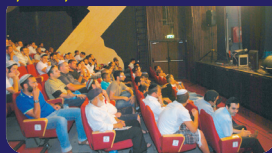
רש"י בפרשת 'ראה'; **מֵאֲלֵהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סָבִיבְיָכֶם הַקְּרִבִים אֲלֵיךָ** המשך בעמ' 2 <<<

לָקַח עִם אֱלֹהֵיךָ. כִּי הַדִּינִים הֵם שֶׁרָשָׁה גְדוֹל לְתוֹרָה וּמָהֵם נִשְׁתַּת הָעוֹלָם. סוד גדול כ"כ הוא מידת המשפט, עד שמשפט הרי הוא ידיעת שמו ית'. **"שִׁפְטִים וְשִׁפְטִים תִּתֵּן לָךְ... לְמַעַן תִּתְקַן"** (דברים' טז). **כַּתָּב רִש"י; 'כְּדָאֵי הוּא מְנוּי הַדִּינִין הַכְּשָׁרִים, לְהַחֲיוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל וְלְהוֹשִׁיבָן עַל אֲדַמְתָּן.** כ"כ גדול הוא בתורה ענין המשפט, עד שרק מינוי הדיינים לחוד עוד קודם המשפט, כבר כדאי הוא להחיות את ישראל. הרי מבהיל מאד החשבון של דייני ישראל בדור המדבר. על כל עשרה מישראל, דיין אחד. כ"ז נובע מהסוד הגדול של; **"אֲנִי ה' אֶהָב מְשַׁפֵּט"** (ישעיה' סא). **"וְנִשְׁפָּטוּ אֶת הָעָם בְּכָל עֵת"** (שמות' יח). **'כִּי בְהִיּוֹת לָהֶם שׁוֹפְטִים רַבִּים, יִלְךְ הַעֲשׂוֹק אֶל הַשׁוֹפֵט בְּכָל עֵת שִׁירֵצָה וַיִּמְצְאוּ מְזוּמָן'** (רמב"ן' שם). מזה בלחוד רואים אנו תורה מן השמים. כי בשום מקום חוץ מתורה, לא יראו כזאת, כלל וכלל.

כל התורה כולה מלאה מענין המשפט. הרי תורה נותנת בקולי קולות, על עיוות הכי קל של משפט; **"שִׁפְטוּ**

כַּתָּב רִש"י; 'אִם הַמְּצוּת הַקְּלוֹת שְׂאֵדָם דַּשׁ בַּעֲקֵבוֹ "תִּשְׁמַעוּן" יִשְׁמֹר לָךְ הַבְּטַחְתָּן. וְהַכְּתוּב מְזַכֵּר; "הַמְּשַׁפְּטִים" 'אוֹלֵי יִזְהִיר בַּמְּשַׁפְּטִים הַקְּלִים, כְּדִינֵי מְמוּנוֹת, שְׂלֵא יִבְזוּ אוֹתָם' (הרמב"ן). רואים אנו מזה מעלתה של מידת משפט, שכל ההבטחות זוכים בשביל שמירת משפטים הקלים בדיני ממונות. כ"כ חשיבות נותנת התורה לענין המשפט. **רַבְּנוּ יוֹנָה עַל 'אֲבוֹת' א; 'הוּוּ מֵתוֹנִים בְּדִין' כַּתָּב; 'וְהַטַּעַם עַל מָה שְׂאֵמְרוּ; 'בְּדִין' כְּדִי לְהוֹשִׁיר עַל הַדִּינִין יוֹתֵר מִשְׂאֵר הוֹרָאוֹת, שֶׁהֵם עֵיקַר גְּדוֹל בִּיִּדְעֵת הַבוֹרָא ית', כְּמוֹ שְׂאֵמֵר יִרְמִיָּה הַנְּבִיא ע"ה (ירמיה' ט כג); 'הַשֹּׁפֵל נִדְעָ אוֹתִי כִּי אֲנִי ה' עֲשֵׂה חֶסֶד מְשַׁפֵּט וְצַדִּיקָה בְּאֶרֶץ כִּי בְּאֶרֶץ הַפְּצִיטִי נָאֵם ה'. ואיך ישיכיל אדם לדעת את ה' והוא דבר הנמנע? אך בזאת ידענו לעשות דין ומשפט, כי **"ה' עֲשֵׂה" אֵלֶּה. וְזֶה הוּא שְׂנֵאֵמֵר (שם כב טז); 'דִּן דִּין עֲנִי וְאֶבְיוֹן אֲזוּ טוֹב הָלוֹא הֵיא הַדְּעֵת אֶתִּי נָאֵם ה'.** וכתיב במקום אחר (מ'כה' ו ח); **"וּמָה ה' דוֹכֵשׁ מִמֶּךָ כִּי אִם עֲשׂוֹת מְשַׁפֵּט נֶאֱהָבֵת חֶסֶד וְנֶחְצַנַּע****

תמונות מהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בראשון לציון

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

או הַחֲחִיקִים מִמֶּךָ" (דברים יג). וכתב רש"י; 'למה פרט קרובים ורחוקים? אלא כך אמר הכתוב; מטיבן של קרובים, אתה למד טיבן של רחוקים. כשם שאין ממש בקרובים, כך אין ממש ברחוקים' הוא דבר נפלא מאד. מטבע האדם הוא, שאוה"ע שהוא חי ודר עמהם ביחד, הלא רואה הוא איזה אנשים "חשובים" המה?! וחושב; אלו אינם, אבל הרחוקים, האנגלים, המה מי יודע מה? הַזְהִירָה לְנו תּוֹרָה; טעות הוא בידך; 'מטיבן של קרובים' אותם הרי אתה יודע 'אתה למד טיבן של רחוקים. כשם שאין ממש בקרובים, כך אין ממש ברחוקים'. כולם שוים! אותם אכרים שלנו, גם לפני ג' אלפים שנה היו גם כן אותם אכרים של עכשיו! גם אז; "וּמִשְׁפָּטִים בַּל יָדְעוּם". (דעת חכמה ומוסר').

"כִּי תִרְוֶה תִּהְיֶה מִפְּלֵי הַעַמִּים לֹא יִהְיֶה כָּךְ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבְכִהְמָתָךְ" (דברים ז יד)

כל אשר ימצא חיי נחת בעוה"ז ואיננו ראוי לזה בצדקת מעשיו, הורגלנו לחשוב שמגיע לו זאת במידת הרחמים. אמנם, יש אשר איננו ברחמים כלל. ומקרא מפורש הוא: "וּמִשְׁלֵם לְשֹׁנָיו אֵל פְּנֵיו לְהַאֲבִידוֹ" (דברים ז). עיין שם בתרגום, שהקב"ה משלם שכר טוב לרשעים בעד מצוותיהם בעוה"ז כדי להאבידם מן העוה"ב. וכבר שאלו רבים; האם דרך משפט וצדק הוא, אשר לא די שיענישו לרשע רעה בעד כל עבירותיו אשר עבר, אלא גם יקחו ממנו את שכר המצוות המעטות שלו וישלמו לו שכרן רק בעוה"ז שהוא באמת הבל הבלים ו'שכר מצוה בהאי עלמא ליכא' (קדושין לט).

ויש בענין זה, כמה גדרים אשר גם לפי קוטן שכל האדם מובנים המה, יותר מאלה אשר לא נוכל להשיג כלל. כי איך יוכל האדם לדמות בנפשו, שיוכל להבין ולהשיג את כל עמקי משפטיו ית' אשר; "מֵאֵד עֲמָקוֹ מִתְּשֻׁבַּתֶיךָ?" (תהלים צב). אך גם בגדרי משפטיו המעטים אשר יש לנו קצת הבנה בהם, די הוא לנו לדעת; "כִּי יִשְׁרִים דְּרָכֵי ה'" (הושע יד) ומשפטיו בצדק ואמת. נזכיר בזה רק איזה מן הגדרים המובנים לנו וגם בזה יש די להבין ולהשכיל.

יש כמה מדרגות בקיום מצוות ובמעשים טובים, אך יש בהם שתי בחינות כלליות; א. העשויים לש"ש ובכונת הלב לעבודת ה' להדבק בדרכיו. ב. כשהם עשויים שלא לשמה, אפילו שהמעשים ההם טובים וישרים ונושאים חן בעינינו, מפני טבע הטוב והיושר שנטבע בנו, אך לא נעשה אותם לשם עבודת ה'.

והנה השכר בעוה"ב הוא אשר; 'צדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה' (ברכות יז). היינו; השכר בעוה"ב, הוא להדבק אליו ית' בדבקות עליונה. לזכות להשפעה גדולה רוחנית בהשגתו ית'. אמנם, אם המצוות אשר עשה אותם האדם, המה בגדר הדבקות אליו ית', אז השכר הוא, כי אותה הקדושה שבאה אל נפשו ע"י דבקותו בהשי"ת, תנתן לו בכפלי כפלים, אלפי אלפים פעמים. ויזכה להשיג בה עד כדי האפשרות הכי עליונה, אשר יוכל נברא להשיג.

אך זה אשר מעשיו הטובים, אין בהם אותו ענין של דבקות בו ית', הלא איננו שייך בזה כלל. ואין מציאות כלל איך לשלם בעד המעשים הטובים שלו, בשכר שאין למעשיו שום שייכות אליו. על כן, מאשר מעשיו אם גם טובים המה, אבל לא עלו למעלה, מבחינה אנושית, היינו; מעשים טובים אנושיים. משום זה, גם השכר הוא בבחינה המושגת בעוה"ז, ממש כפי ערך המעשים, לעומתו הוא השכר. והעולם אשר המעשים שייכים אליו, באותו העולם צריך שיהיה גם השכר.

וראיתי בביאור; "ומשפיע לכל חי רצון" (תהלים קמה) כי לא יהנה האדם באמת, אלא אם יגיע אליו דבר אשר השתוקק להשיגו. כי רק מילוי התשוקה, הוא עיקר ההנאה והעונג. אם יהיה לאדם איזה דבר מבלי שיצטרך להשתדל להשיגו, אזי הנאתו ועונגו בו מעטים מאד הנה. והנה האדם לא יקנה לו מידות ותאוות ורצונות חדשים אחר מותו. מי שבחיו היה גשמי בכל רצונותיו, אזי גם כשימות לא יהיה לו חשק לרוחניות. כי כפי אשר תבוא נפשו מכאן, כן תהיה שמה. שם, איננו מקום התיקון, זולת אם ע"י גיהנם יתוקן; "כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְתִשְׁבּוֹן וְנִדְעַת וְתִקְמָה בְּשִׂאֵל אֲשֶׁר אַתָּה הַלֵּךְ שְׁמָה" (קהלת ט). ומי אשר בחיו שאיפתו ורצונו היו רוחניים להתקרב אליו ית', גם בבואו שמה ישאף לרוחניות וזכות להתקרב אל ה'.

וממילא, הלא מוכרח ששכר הצדיק יהיה בעולם הרוחני, כי זה הוא אשר אליו ישאף וממנו יתענג. והרשע ישולם שכרו בעוה"ז, כי לעוה"ז ישאף ואך ממנו יתענג. הלא אם ננסה ליתן לבן עוה"ז דבר שהוא מעין עוה"ב, כמו דבר תורה נפלא, או השגה ברוחניות, אשר האיש הרוחני יהיה מאושר בו, אך האיש הגשמי ימצא את עצמו בעינוי רב; יספור את הרגעים, אימתי נחל מלענותו. גם בטעמים הללו מובן הוא גדר; 'רשע וטוב לו' (ברכות ז) בעוה"ז.

אך יש עוד כמה בירורים בענינים אלו

וראוי להזכיר עוד אחד; אשר, כי נראה רשע אשר ינתן לו הרבה מטוב העוה"ז, אף אם נראה כאלו בא ממידת הרחמים, אך באמת איננו שייך למידת הרחמים כלל, אלא ממקור אחר; ממקור רע וטמא, מגיע לרשע הזה כל שפע הרב של העוה"ז שלו.

הנה השי"ת ברא יצר טוב ויצר הרע. כמו שאנו רואים שכאשר האדם חפץ למכור סחורה, הוא צריך להראות לקונה ולהסביר לו עד כמה טובה היא עבורו. יש אשר יעשו חלונות גדולים ויאירו אותם באור רב וישימו בהם את סחורתם, למען ישים הקונה את לבו לסחורתו. כן שני היצרים; יצר הטוב ויצר הרע. השי"ת נתן לשניהם האפשרות להשתדל להשפיע על לבות בני האדם; היצר הטוב חפץ להשפיע שיבחר האדם באמת. ויצר הרע שיבחר בשקר. שניהם מראים לאדם, כמה עונג וכמה אושר יגיע לו, אם ילך בדרכם.

היצר הטוב מראה לאדם; כמה מן העונג והאושר ירגיש האדם בעצמו, בידועו שהוא הולך בדרך האמת והצדק. יראה לו את חיי הגדולים והקדושים והחכמים, עד כמה גדול אושר נפשם בעוה"ז ומכש"כ לעוה"ב. והיצה"ר הרי צריך עוד יותר ליפות את סחורתו, כי הרי שקר בפיו וסחורתו איננה שוה כלום. כל אשר יקח מידו, הלא רעה ינחל. על כן, ההכרח בעד יצה"ר שיהיה לו להראות לאדם מן החיים, לומר; הלא תראה את פלוני, את עושרו ואושרו בעוה"ז ואף שחטא. הרי תראה, כי אם בדרכי תלך, אז יהיה לך עושר וכבוד וכל עניני עוה"ז. ואלמלא היתה האפשרות שיוכל להראות כזאת לאדם במציאות, לא היה שום אדם שומע לו.

על כן, למען תהיה הבחירה שוה לשני הצדדים; נתן השי"ת ליצר הרע הכח, לקבץ לו חיל של עושי רצונו, בשבילו ינתן להם מן העולם הזה, למען יוכל להכשיל בני האדם על ידם והאנשים הללו נעשו משרתים ליצר הרע. ורשות נתן השי"ת לשטן לשלם למשרתיו בחיי עולם הזה, כי בזה ואך בזה, יוכל לפתות לאחרים.

אכן, אוי לאנשים ההם ואוי לנפשם, כי נכנסו לגמרי בחיל השטן. ולגמרי הם בכל מציאותם דבוקים בטומאה. וכאשר יגיע הזמן אשר יתבטל יצה"ר מן העולם 'ופל הרשעה כולה כעשן תכלה' (תפילת ראש השנה) אז גם מציאות רשע זה תתבטל לגמרי, כמ"ש דוד המע"ה על הרשע, כי לא די אשר יסבול הרבה, אבל יבוטל לגמרי 'וְהַתְּבוֹנֶנֶת עַל מְקוֹמוֹ נְאֻיָּנָנוּ' (תהלים לז). הרי למדנו בזה עוד גדר בענין; 'רשע וטוב לו'. אבל מקור טובה זו אינם רחמים, אלא השטן! ■ ('מכתב מאליהו' א דף 15).

דב מתפלל

"הוא תהלתך והוא אלקיך"

בטרקלין הפריץ, הוציא מאמתחתו סדין במקום טלית. עטה בה את הדב והפריץ מתמוגג. הוציא את הספר הענק, במקום סידור, אבל הפעם לא היה בו דבש. מיהר הדב, פתח את ה'סידור' בלהיטות, קרב אליו ראשו ונהם באכזבה. דפדף לדף הבא, אבל גם הוא היה יבש כעץ. נהם בשנית, מאוכזב ודפדף לדף השלישי. כך היה מדפדף ונוהם. ובתוך רגע, הגיע לכריכה השניה. נהם נהימה גדולה, סגר את הספר בטפיחה, הפנה גבו באכזבה גלויה. זרחו פניו של היהודי: "ובכן, מה תאמר לדב המתפלל, אדוני?" קדרו פני הפריץ ואמר: "אבל הוא רק נהם, דפדף בכזו מהירות, אין זו תפילה." "מה תאמר אדוני" מחה היהודי "יכול אני להעיד, שפעם הזדמנתי לבית הכנסת בעיר הגדולה וראיתי שכל הבאים בשעריו, נוהמים קצרות ומסיימים תפילתם כהרף עין". ואם כך נראית התפילה, אפשר לשער מהי מידת היראת שמים! ■

אני להתפאר בפניהם, שהדב שלי הוא מיוחד ומלומד. רצוני, שידע הדב להתפלל כמותך. "השכו עיניו של היהודי; רבוננו של עולם, מי שמע כזאת? דב מתפלל!?" והפריץ באחת; "אם תוך שבועים ימים, לא ילמד ממך להתפלל כהלכה, תגורשו אתה וכל בני ביתכם ממעונכם בחוסר כל, לאחר שתספגו מכות נאמנות". לא היתה ליהודי ברירה. הלך עם הפריץ לאחוזתו וחזר עם דב קשור בשלשלת. חשב וחשב, עד שמצא עצה. נטל ספר ענק שדפיו עבים, משה את הדפים בדבש. הדב, לקקן מטבעו, לקק את הדבש עד תום והפך בכפו את הדף. לקק שוב והפך שוב את הדף, כך דפדף בכל הספר, מכריכה לכריכה. חזר ע"כ היהודי גם ביום השני והשלישי והדב שש ועלו. בכל יום, חכה למנת הדבש והיה מלקק ומלחך דפי ה'סידור' ברעבתנות. כך עברו שבועים ימים, היהודי הוזמן לטירת הפריץ, אחז בשרשרת הדב בידו האחת ובאמתחתו בידו השניה. התיצב

אומר המגיד ממזריטש: 'באותה מידה שהוא; 'תהלתך', בה במידה הוא; 'אלקיך'. אם תרצה לעמוד על מידת האמונה שבך, לדעת עד כמה ה' הוא 'אלקיך'? ראה והתבונן איך נראית 'תהלתך'! איך אתה מודה ומהלל לבוראך. בחום, או בקרירות. בכונה, או בפיוזור הנפש. בדביקות, או בניכור. סיפר ה'מגיד מוורשא' זצ"ל; באחד הכפרים, התגורר יהודי, שחכר מהפריץ את הפונדק. פעם, בבוקר השכם, הלך הפריץ לשוה בכפרו וראה את היהודי מבעד לחלון, עטוף בטליתו ועומד בתפילה. מצא המחזה חן בעיניו. המתין לו עד שסיים את תפילתו ואמר לו: "שמע נא, מושקה, הנה רכשתי מהצוענים דב מלומד. הוא יודע לפזז ולכרכר ולרקוד, אך כל זה אינו משביע את רצוני. אין בכך כל חידוש. בחודש הבא אני עורך מסיבה לחברי הפריצים, לכל אחד מהם יש דב שיודע לרקוד ולמחוא כף. חפץ

לצים

"אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב"

באמת, לא היו מתבטלים מן התורה, הנקראת "עץ חיים" (משלי ג). כי אין אדם, שלא ישתדל לחיות, רק אם נשתטה, או מתלוצץ. ועל זה אמרו רבותינו ז"ל ('אבות' פ"ג); 'שנים שיושבין ואין ביניהן דברי תורה, הרי זה מושב לצים, שנאמר (תהלים א); "ובמושב לצים לא ישב". מתישבים שלשה, ארבעה אנשים, פותחים את הטרנזיסטור, מה אתה שומע? גם אילו לא היו שם דבורים אסורים, אילו לא היה בו ניבול פה, אילו לא היה שם כפירה ומינות, אלא דברים בטלים בעלמא; 'הרי הם כופרים ומורדים בה' יתברך! כך אומר היעב"ץ ומי יכחיש אותו?! מי ילחם עם הארי הזה?! במקום ללמוד בשבת, לוקחים את העיתון האסור, עם מוסף לשבת ארבעים עמודים, שצריכים להשליך אותם לבית כסא... אוי ואבוי לנו, איפה אנחנו? מה אנחנו מרמים את עצמנו?! ('להגיד', פרשת 'ואתחנן', בשם ר' שלום שבדרון זצ"ל) ■

"לא הלא בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד" אכן, עבודתו אל ה' יתברך "מפנת אנשים מלמדה" ('ישעיה' ט) ואיננו חפץ בתורת ה' ולא יתן לה חלק ביום מן הימים ולא בשעה מן השעות, אע"פ שהוא לא עוסק במלאכה. זו ההוכחה, כי עיקר מעשיו ומחשבתו, על חפצי גופו בהבלי זמנו. ובשבתות ובמועדים, אחרי אוכלו בסעודתו ואחרי שעתו, ילך לנוח אל הלצים, ריקים ופוחזים בני גילו, עצי סרק. מה ידבר? ידבר בדברי מלכים ומלחמותיהם, יבלה שמה בהבלי העולם. ויביאהו ה' אלוקיו במשפט, על מעשיו ותורתו לקח טוב, אשר נתן לו. ואל השער הזה כיון המשורר באומר: "ובמושב לצים לא ישב". כת לצים, הם הטיילים הבטלנים. (טיולים, 'טיול לאילת', מיוחד לתלמידי ישיבה, יושבי קרנות...)

דוד המלך אומר: "אשרי האיש אשר לא הלא בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב" ('תהלים' א). כנגד שלשה כחות של; 'העם ההלכים פחשף' ('ישעיה' ט) הנדחים מעל ה'. והמה; כת רשעים, כת חטאים וכת לצנים. הכת הראשון; כת מינים, רשעים אפיקורסים, איננו צריכים לדבר ע"כ. שער השני; ג"כ לא. נאריך אודות השער השלישי! ואלו דבריו של החסיד יעב"ץ: 'השער השלישי "במושב לצים לא ישב" זה שער הבטלה; השער יפה ורחב ידים, בו גינות ופרדסים וכל מיני תענוג וילך בו האדם כל ימי חייו, יחשוב היותו מבני עליה, מבני עוה"ב, מתלמידיו של אברהם אבינו, מנוחלי העוה"ב, אבל סופו נוחל גיהנם. כי בהיות היהודי נהנה מיגיעו ומשאו ומתנו בנחת עם חבריו ואינו נשבע לשקר, נזהר מרכילות ומנבלות הפה ומכל העבירות שבתורה, מאמין בה' ובתורתו

פרשת 'עקב'

"אין לה מנחם"

כעת אין לה. אבל לבסוף, יש לה!

השי"ת בשעת הבריאה, הנותן כח קיום ללחם, שכן כח רוחני זה, הוא המזון לנשמה. (ליקוטי תורה' מהאר"י ז"ל)

"השֹׁמֵר לֶךְ פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים' ח יא)

הרבי ר' בונים מפשיסחא זצ"ל נכנס פעם אצל הרבי מלובלין זצ"ל ומצאו שהוא מודאג ביותר. משראהו הרבי מלובלין, התאונן לפניו, שזה עתה עבר על לאו מפורש שבתורה: **"השֹׁמֵר לֶךְ פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ"**. הוא הסיח לרגע את דעתו מהשי"ת. **נענה ר' בונים ואמר:** "הדין לגבי **'שכחה'**; **כי 'העמר שיש בו סאתים ושכחו, אינו שכחה'** (פאה' פ"ו) לפי שמחמת גודל חשיבותו הריהו; **'שכוח ולבסוף זכור'**, שחזקה על בעל הבית שיזכר בו מיד. הוא הדין גם במר; היסח הדעת של רגע אחד, אינו בגדר שכחה, שכן חזקה עליו שמיד ישוב ויזכר והיינו; **'ולבסוף זכור'**. ואין לו אפוא כל סיבה לדאגה". **"יישר כחך. החייתני"**. קרא הרבי מלובלין.

"נעתה ישאל מה ה' אלקיך שאל מעמך פי אם ליראה את ה' אלקיך" (דברים' י יב)

כאשר אב מצוה על בנו לבל ילך יחף, פן תנגפנה רגליו, הרי אם הבן עודנו קטן ועדין אין בו דעת, שונה יראתו, מיראתו של האב. האב חושש לשלום רגליו של הבן ואילו הבן, מתירא פן ילקהו אביו. אבל, אם הבן הוא מבוגר וכבר יש בו דעת, אזי אין כל הבדל בין יראתו ליראת אביו. השי"ת נתן לנו נהפך ע"י הגוף למגושמים וגסי רוח ונתרחק חלילה ממנו. המצוות הן אפוא האמצעים העשויים לזקק ולזכך את האדם מן ההשפעות הגופניות הגשמיות. **[רצה הקב"ה לזכות (לשון זיכוך) את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות (אבות' פ"ו)].** לפיכך חפץ השי"ת שיראתנו לא תהיה יראת העונש,

שיצאו'. וברש"י שם; 'ומאה שבעים ושתים קודם השלמת ארבעת אלפים, נחרב הבית. ולסוף אותן מאה שבעים ושתים, נשלמו שני אלפים תורה. שלאחר שני אלפים תורה, הוה דינו, שיבא משיח ותכלה מלכות הרשעה ויבטל השעבוד מישראל. אבל בשביל עונותינו שרבו, לא בא משיח לסוף ארבעת אלפים. ויצאו מה שיצאו, שעדין הוא מעוכב לבא' (סנהדרין' צז). נמצא, שולוא עונותינו, היו ישראל שרויים בגלות 172 שנה בלבד. **וניתן לרמוז זאת בפסוק שלפנינו: 'נְהַיֵּה עֲקֵב תִּשְׁמְעוֹן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה"**. **"עֲקֵב"** בגימטריא, 172, **כלומר;** אם היינו שומעים **"את המְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה"**, היה כלה זמן הגלות רק כמנין קע"ב שנה; **"עֲקֵב"**. כך גם רמז אליעזר עבד אברהם, כשנתן לרבקה מתנה; **"נָתַן זָהָב בְּקַע מִשְׁקָלוֹ"** (בראשית' כד כב), **לומר לה;** כי אם בניה יעשו תשובה, יהיו נגאלים מיד אחרי קע"ב שנים. שאז היה בא משיח ה', הדומה לתכשיט הנזם, שהוא תכשיט החוטם, ע"ש **הכתוב: 'נִתְרַיְחוּ בְּיָרְאָת ה'"**. (ישעיהו' יא ב)

"כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם; כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם" (דברים' ח ג)

בעצם קשה להבין; היאך יכולה הנשמה, שכל עצמה אינה אלא רוחניות, להיות ניזונה ממאכל חומרי? ברם, מכיון שכל עצם נברא, אינו מתקיים אלא בכח דבורו של השי"ת בשעת הבריאה **"בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִצְּשׂוּ"** (תהלים' לג) ו**'בעשרה מאמרות נברא העולם'** (אבות' ה), הרי אותו כח של הדבור האלקי הטמון בתוך המאכל, הוא המזון לנשמה. שעה שאדם מישראל נוטל פרי ואומר: **'ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם'**, מתעוררים הכחות הרוחניים הפנימיים שטמונים בתוך הפרי, מכח הדבור האלוקי בשעת הבריאה והם מהווים מזון רוחני עבור הנשמה. זהו שאומר הכתוב: **"לא על הלחם לבדו יחיה האדם"**, לא על הלחם החיצוני הגשמי חי האדם; **"פי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם"**. כי אם בזכות הדבור שיצא מפי

"נְהַיֵּה עֲקֵב תִּשְׁמְעוֹן" (דברים' ז יב)

דרשו רז"ל; **'כל מקום שנאמר: 'נְהַיֵּה' שמחה'**. דהיינו; אם עשית את המצוה בשמחה, תהיה גם כן שמחה בשמים. **"עֲקֵב תִּשְׁמְעוֹן"**; יתפרש בדרך זה, על מה שאמרו, שבזמן ימי הגלות יהיו הצרות תכופות, כמו שאמרו בגמרא (סנהדרין' צח); **'ייתי ולא איתמיניה'**. אבל אם ישראל מקיימים את המצוות, אפילו אם באים עליהם יסורים וממשיכים לשמוע בקול ה' יתברך ולשמור את תורתו, כי אז, תהיה שמחה גדולה גם בשמים. אבל אם חס וחלילה; **"נְהַיֵּה אֶם שָׁכַח"** כלומר; תשכח את השמחה ותהיה עצוב, אזי יתקיים סוף הפסוק: **"תִּשְׁכַּח אֶת ה'"**. כי העצבות גורמת שתשכח את ה' חס ושלום. (ויאמר אברהם)

מחולות למה?

בפרשתנו, מספר משה רבנו, כיצד עלה למרום לקבל את התורה. השאיר אחריו עם נפלא, נפעם ממתן תורה. עם שהכריז; **"נִצְּשׂוּ וְנִשְׁמְעוּ"** (שמות' כד ז). עם, בראשות אהרן קדוש ה', חור והזקנים. עם שהיה מגובש; **'כאיש אחד בלב אחד'** (רש"י 'שמות' יט ב). ופסק ממנו יצר הרע. עלה למרום, שהה שם ארבעים יום. הותיר את העם בלעדיו והשטן פעל, הערב רב התסיס. ובשובו מצא רקודים סביב עגל הזהב, הפקרות מתירנית. לא היה זה אותו עם שעזב. מורנו הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל סיפר; **שאחד מגדולי הרבנים התאונן בפני אדמו"ר 'באבא סאלי' זצ"ל;** "מדוע הוא מתפלל ואינו נענה ואילו האדמו"ר, כשהוא מתפלל, נענה?" **ענהו האדמו"ר;** "מפני שאני שומר את עיני ואת פי".

עכוב המשיח

'תנא דבי אליהו ששת אלפים שנה הוי עלמא; שני אלפים תוהו. שני אלפים תורה. שני אלפים ימות המשיח. ובעונותינו שרבו, יצאו מהם, מה

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"הביטו אל אבְרָהָם אָבִיכֶם וְאֵל שָׂרָה תְּחוֹלְלֶכֶם כִּי אֶתְד קָרָאתִי וְאָבְרָהָמו וְאָרְבָּהוּ. כִּי נָחַם ה' צִיּוֹן" (ישעיהו' נא ב ג)

מצינו במדרש, שבכל מקום שנאמר בו: "אין לה" היינו; שעשוי; "אין לה", אבל לעתיד יהיה לה. כגון: "נתתי שרי עקרה אין לה נלד" (בראשית' יא כט) ואח"כ נאמר: "נה' פקד את שרה". כמו כן; "ציון היא, דרש אין לה" (ירמיהו' ל יז) ואח"כ נאמר: "ובא לציון גואל". כיצא בזה נאמר: "אין לה מנחם" (איכה' ב) ונאמר עוד: "אנכי אנכי הוא מנחמכם" (ישעיהו' נא). זהו אפוא אביכם ואל שרה; "הביטו אל אבְרָהָם אָבִיכֶם וְאֵל שָׂרָה תְּחוֹלְלֶכֶם", כאשר תפלו בזרועות היאוש נוכח העדר הנחמה בחשכת הגלות ותתחילו לחשוב כי זה שאמר הכתוב: **"אין לה מנחם" או; "דרש אין לה" הוא לא מתכון חלילה לתמיד, אזי; הביטו אל אביכם אברהם ואל אמכם שרה; **"כי אתד קראתי",** שקראתי בעוה"ז והודעתי להיות יחידי, מבלי להעמיד בנים ובכל זאת; **"וְאָבְרָהָמו וְאָרְבָּהוּ!"** הרי נוכחם לראות, שאם כי שנאמר: **"אין לה נלד"**, היינו; רק ברגע זה **"אין לה"**, אבל לעתיד היה יהיה לה! תלמדו מכאן לדעת; **"כי נחם ה' ציון"**, כי בסופו של דבר, עוד ינחם ה' את ציון, שכן; **"אין לה מנחם"**, היינו; רק כעת **"אין לה מנחם"**, אבל בסוף יהיה לה!. **"צוארי שלל בשם ר' אהרן בן חיים ז"ל מאיזמור) ■****

לאירופה באנית נוסעים. ביום בהיר אחד, אירע שעמד לבדו על סיפון האניה. בלי משים, הביטו עיניו בשמים הבהירים, בכל האופק האין סופי. אח"כ, הביט על הים הגדול, שהקיף אותו מכל צד באין סופיות. לפתע, תקפה אותו הרגשה נוראה. וחש עצמו כאומלל. וזאת, כאשר נתן אל לבו, איך שהוא, האדם הקטן, עומד כאן לבדו, על סיפונה של אניה קטנה. מול האין סוף. ומתוך כך, נכנסו בלבו הרהורי תשובה, אשר בסופם החזירו אותו לדרך התורה. זוהי דוגמא של 'נרתע לאחוריו', שמרגיש האדם הקטן, מול הגדלות הנוראה של הבריאה. והרגשות אלו, מביאות אותו לידי אהבת ה' ויראתו. (לקח טוב)

"ומלתם את עַרְלַת לִבְכֶם וְעַרְפְּכֶם לֹא תִקְשׁוּ עוֹד" (דברים' י טז)

בזמן שתקיימו; "ומלתם את עַרְלַת לִבְכֶם וְעַרְפְּכֶם" לא תהא לכם כלל קושיא על הנהגתו של השי"ת ו"לא תקשו עוד". (דגל מחנה אפרים)
ה'חפץ חיים' זצ"ל היה אומר: "מי שמאמין, אין לו קושיות! ומי שלא מאמין, לא יעזרו לו תירוצים!"

כיראתו של אותו קטן בן בלי דעת, אלא שתהא דומה ליראתו הוא, שיהא האדם מתירא מפני העבירה, לבל יורחק בעטייה מהשי"ת ולבל יהפך למגושם וגס רוח. זה אפוא פירושו של הפסוק: **"מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלקיך".** השי"ת **"שאל מעמך"**, שתהיה יראתך דומה ליראתו, שתתירא מפני הנזק שהחטא גורם לנשמתך ולא רק מפני העונש. (בעש"ט)

מהו שנאמר: "נעתה ישראל מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלקיך ללקת בכל דרכיו". הלא דרישה זו, היא תמידית, שבעבורה נברא האדם. מדוע אפוא נאמר: **"נעתה ישראל"**, מדוע דוקא; **"נעתה"? אומר ה'אור החיים' הקדוש;** שהפסוק נאמר לאחר חטא העגל. לאחר החטא, זקוקים פי כמה וכמה מצוות להגנתם. משל למה הדבר דומה; מי שאינו ביתרת חובה, די לו אם יפקיד סכום קטן. אבל מי שהוא ביתרת חובה ומושך כספים, צריך להפקיד הרבה יותר. (מעין השבוע)

מבעלי התשובה בדור שעבר, הד"ר נתן בירנבוים זצ"ל, סיפר לר"מ גיפטר שליט"א, על דרכו בחזרה לצור מחצבתו, לדרך התורה; היה זה אחר שכבר היה בכל מפלגות הכופרים רח"ל. ועבד את כל העבודות זרות של ההשכלה הארורה. בחזרתו ממסע הרצאות שערך בארה"ב, נסע

הצד הנכון

אם נסיון עוני, או נסיון עושר. והכתוב **אומר: "בטחו בו בכל עת"** (תהלים' סב ט). **ופירש ב'שפת אמת';** שבכל נסיון ובכל מצב, בכל ההתמודדות, נבחר בצד החזק, בצד של הבורא יתברך. ונדע, שבחרנו בצד המשתלם ובצד המנצח, על ידי זה נקיים מצוה מן התורה, מצוה מפרשתנו, לא נערוץ מפני קשיים ומבחנים; **"כי ה' אלקיך בקרבך קל גדול נורא"** (דברים' ז כא). **"כי עמנו קל". (ישעיהו' ח י).** ■

השאלה! **"ענהו הצדיק"** כשיש התמודדות, חייב האדם ללכת עם הצד החזק. המילים נעתקו מפי הרב. האמנם, שמע נכונה, שהצדיק מורה לו, לא להיות ניטרלי בלבד, אלא לתמוך בעמדת פורקי העול! **"הצדיק ראה את השתאותו ומהר להסביר: "**הן מבין מר, מיהו כאן הצד החזק. מצד אחד, עומדים תקיפי העיר ופורקי העול. ומהצד השני, ניצב הבורא יתברך!"
אין לך אדם, שאינו עומד בפני נסיון,

מעשה ברב שהגיע לצדיק ה'חפץ חיים' זצ"ל ושאלה בפיו; "הרוב בעירו, תומך בחינוך חילוני, בהקמת בית ספר חילוני. רק מיעוט של נאמנים לדבר ה', שומרי תורה ומצוות, מתנגד בכל תוקף. והוא, הרב, מצוי בתווך. משתדל לקרב את כולם, להיות לרב של כולם. אבל כאן הוא חייב לנקוט עמדה. ופוחז הוא, שאם יתיצב נגד התקיפים והעשירים בעלי הכח וההשפעה, ינשלוהו וירדפוהו. אובד הוא עצות". "מה

תחנת הרשמה לתלמידים/ות
לכל הגילאים לפנימיות ובתי ספר תורניים
לבעלי/ות תשובה בכל רחבי הארץ
עמותה הרב ניסים שובע 050-4188650

סבצע
3 DVD 10-2 ש"ח בלבד
03-6777779

התיקון של דור עקבתא דמשיחא

המינות והאפיקורוסות למאד מאד. ואז היא בירור גדול. אלו שלא יתפסו במינות זו, בזה תהא אפשרותם האחרונה לתקן עצמם בדור אחד, בלי גלגול ימים רבים, כי היא דור סמוך לגאולה מלא בניסיונות. ואם יעמדו בהם, יתקנו תקון מושלם על כל מה שפגמו משך כל הדורות". **וזהו דורנו**; דור שאפילו האמוראים הקדושים, כעולא ורבי יוחנן, פחדו להמצאות בו, **עד שאמרו: 'ייתי ולא אחמיניה'**. כלומר; יבוא מלך המשיח, בדור שיבוא, אין אנו רוצים להיות באותו דור. ואף שבזה לא נזכה לראותו. **והסביר המהר"ל**; מפני מה נתפחדו? מפני עצם הנסיונות שיהיו באותו דור. כי זהו זמן תיקונם של אותם שאריות אחרונות הנצרכות לבוא על תיקונם, הנמצאים במעמקי הטומאה. לצורך עלייתם נדרש הדור האחרון לרדת לעומק הירידות והנסיונות ודוקא משם לעלות שוב על ידי החזרה בתשובה. בזה מעלים את שארית השבויים, שנשבו בידי כחות הטומאה. ודור זה, מעלה נשגבה נודעת לו לשבח, שבזה שיעשה מלאכתו, היא דור שכל הדורות עם כל בנינם יעמדו עליו, הוא יהא הבסיס והיסוד להעמיד עליו את כל בנינם של קודמיו. ומי לא רואה תוקף הנסיונות התוקפים אותנו במטר מכל עברינו, בכל מקום ובכל זמן? אם זה נסיונות גשמיים; שהם המחלות הרבות המפתיעות אותנו רבות. אנשים שמתהלכים כבריאים וחזקים, פתאום נופלים כחללים. היש בית, רחמנא ליצלן, שאינו יודע חולה בתוכו? תאונות הדרכים שכבר התרגלנו להם ונחשבו לנו כמיתה טבעית, קשיי הפרנסה והעוני הפוקד חלק נכבד מעם ישראל אינם יסורים קלים. **במדרש** (ש"ר 'משפטים' לא) **נאמר; 'אילו נתקבצו כל יסורין לצד אחד והעניות לצד אחד, העניות מכרעת לכולן'**. ועוד **אמרו; 'עני חשוב כמת'** ('נדרים' סד). ואם נבוא לדבר על הנסיונות הרוחניים, על אחת כמה וכמה שרבו לאין ספור ולאין שעור; **בראש ובראשונה נסיונות העריות**; אין רגע בלא פגע, כל יציאה לרחוב מסבכת את האדם במטר נסיונות של גלוי עריות. כל הרחובות, המשרדים, החנויות, פרסומות תועבה, עתוני תועבה, טמבלויזיה, סרטי תועבה, מודה, מותרות, תענוגים למיניהם. **ואם בניסיונות האמונה**; עולמנו מלא רק מ"פְּחֵי וְעֵצִים קְדִי" ('דברים' ח) כפירה, השמצת והכפשת התורה ולומדיה. רק **פּוֹתְחִים רְדִי**; תיכף מתפוצץ משם, דברי מינות ואפיקורוסות נגד ה', נגד התורה ולומדיה. מה אדם שומע, או רואה בכל מקום; בעבודה, במשפחה? הלא רק עריות ומינות. ההיה דור כזה מעולם???

בבית האסורים אסירים חייבי מאסר עולם וכמה מהם שנדונו למות, הממתינים לגזר דינם. אם כן, מה בצע לי להשאירם בבית האסורים, או להרגם? אשלהם לעבודת פרך זו, ללקט את שארית האבנים החסרים לי בכתרי, בזה יכופר עוונם, גם כתרי יושלם על ידם. נמצא, המשלים כתר של המלך, הם דוקא אותם הפחותים והפושעים. **והנמשל מובן**; העולם צריך לבוא קודם תקונו במלכות ש-ד-י, למצב מסוים, הנדרש מאתנו להשלימו. במשך הדורות הקודמים, התחילו בתקונה של הקומה השלמה, שנמשילה לאדם בעל קומה; ראש, אברי גוף, רגלים, עקבים. אם כן, התחילו בתקון הראש. הם היו שרי המלך ראשונים כמלאכים, מופלגים בבניאות, בתורה ויראה. והם כל הדורות של האבות הקדושים, שהתחילו בתקונו של עולם. אחריהם הנביאים, אנשי כנסת הגדולה, תנאים, אמוראים, גאונים, ראשונים, אחרונים. במשך כל תקופות הדורות, כל דור ודור תקן מה שמוטל עליו. בסיום תקון קומת האדם, הגענו לבחינת תקון 'העקבים', לשם כך נזדעק דורנו, דור הנדרש לתקן בחינה זו. לצורך תקונה יש לרדת למעמקי הקליפות והסטרא אחרא, להכנס בים של נסיונות וקשיים, להוציא את שארית היהלומים לתקון הכתר, המכונה בפי המקובלים ניצוצות קדושה הנדחים ביותר, שכדי לבררם מהסיגים ולהעלותם לכתרו של מלך מלכי המלכים, דרושה עבודת פרך. לצורך עבודה זו, נמנו מן השמים נשמות שכבר עברו גלגולים רבים, שחטאו בעבר ונתגלגלו פעמים רבות. וכדי לגמור את תקונם הוצרכו להזדמן בדור האחרון, לעמוד בקשיים, לתקן במסירות נפש את התקון האחרון, בזה יהא תקונם. וזאת גלה לנו רבנו האר"ל. **ועוד על דורו אמר**; שרובם גלגולים מחיות ובהמות, **לכן סימנם**; עזי פנים שבדור. אם כן, מה נאמר על דורנו אנו, שירדנו אלף מעלות אחרונות? כדברינו אלו מובא בספר 'שומר אמונים' (ח"א נב): **וכה דבריו; ספר הרב הצדיק מאליק זצ"ל**; שנתקבצו נשמות רבות, שכבר נתגלגלו פעמים רבות ולא זכו לבוא על תקונם, **באו לפני ה' יתברך בטענה**: "מה יהא עמנו, אימתי יסתים תיקוננו? הלא כבר עברנו גלגולים רבים; בדומם, צומח, חי, מדבר. ושוב גלגול, כי שוב קלקלנו, כך חוזר חלילה, אם כן, אימתי יהא סיום תיקוננו?" **ותשובתם היתה**: "בקרב יגיע זמן דור **'עקבתא דמשיחא'**, יזמנו אז כל הנשמות שכבר נתגלגלו ימים רבים ולא העלו תקונם כראוי. בדור זה יהא נסיונות רבים, בפרט באמונה, כי תתרבה

התקופה האחרונה הסמוכה לביאת משיח צדקנו, נקראת דור **'עקבתא דמשיחא'** (כך פרש רש"י בסוף 'סוטה' ד"ה **'בעקבתא דמשיחא'**). **להוותנו**; נמצאים אנו כבר בתקופה הנקראת **'עקבתא דמשיחא'**, כפי שכבר הגדיר זאת עוד בזמנו מרן ה'חפץ' ועוד הוא מהרבה גדולי ישראל. לא בכדי השתמשו רבותינו לכנות תקופה אחרונה שקדם הגאולה בלשון 'עקבים', מלבד מה שיש בזה סתרי תורה מרבנו האריז"ל, המבאר שהיא סוף קומת האדם הצריכה להתברר קדם שתבוא הגאולה. ובדורות הראשונים הובררו בחינות הראש והגוף, עתה מתבררים בחינות העקבים. גם על דרך הפשט יש להסביר, מדוע נתכנה דור זה בחינת עקבים? **עקב**; יש לדרשו לגנאי ויש לדרשו לשבח. **עקב, יש לדרשו לגנאי**; שאינו אלא סופו של הגוף כביכול; חלק השולי שבגוף, אבר שאין הנשמה תלויה בו, אבר גס, הדורס על רפש וטיט. מאידך, **עקב, יש לדרשו לשבח**; שהלא הוא אבר שכל קומת הגוף נסמכת ועומדת עליו, הוא הבסיס שעליו עומד כל בנין הגוף, אלמלי הוא, אין יציבות ועמידה לכל האברים החשובים כהראש ויתר חלקי הגוף. דורנו המכונה; **דור העקבים**. עליו נאמר; **'בן מנוול אב, בת קמה באמה.. חכמת סופרים תסרח'**. מי ש'סר מרע' קוראים אותו; **'משתולל'**. ועוד דברים כיוצא באלו נאמרו על דור זה, כמבואר בסוף 'סוטה'. הרי שדור זה יהא באיכותו הפחות ביותר מכל הדורות הקודמים אליו. **מאידך**; יש לנו לראות חשיבות גדולה בדור האחרון, שהוא המסיים והמשלים את תקון העולם והכנתו לקראת **'לתקן עולם במלכות ש-ד-י'**, הוא הדור המוטל עליו לעשות כביכול את כל "העבודות השחורות" הסופיות, לקראת תקונו של עולם. **ובדרך משל, מסביר זאת כך הרב הגאון מאוז'רוב, מובא בספר 'רשפי אש דת'**; למלך שרצה לבנות לעצמו כתר נפלא שבו יהיו משובצים כל סוגי האבנים טובות ומרגליות. ובקש צוה לשריו להשתדל כל אחד ואחד לעשות כל המאמצים להשיג יהלום, או אבן טובה נדירה, לשימה בכתר מלכותו. אמנם עדין היו סוגי אבנים טובות ומרגליות במעמקי האדמה וכן במעמקי הים, שלשם רק צריך לצלול ולחפור במכרות הזהב בעומק האדמה, עבודת פרך שאינה ראויה לשרים וחשובים. **חשב המלך**; את מי אשלח להביא משם את יתר האבנים הנדירות, לצורך השלמת כתר מלכותי? **ונתישב בדעתו**; הלא יש לי

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

אם כן, יש לנו הרבה להתעודד, לא ליפול ברוחנו, על אף שנראה מרחק עצום ללא שום השוואה, בין דורנו לדורות הקודמים. כי זהו תפקידנו עתה! דוקא בזה תלוי תיקון דור האחרון. ובוזה יתעלה ויחשב מאד, כמבואר ב'שומר אמונים' שהבאתי לעיל. ■ ('תפארת ישראל')

איך שהיא, באיזה צורה שהיא, אף עם פניות ולא בשלמות, נחשבת הרבה, הרבה, מה שבדורות הראשונים לא היתה נחשבת סחורה כזו לכלום, כמבואר בדברי רבנו האר"י לתלמידו רבנו חיים ויטאל. ואם זה אמר האריז"ל על דורו, על אחת כמה וכמה על דורנו, שנאמרים הדברים בכפל כפלים.

זהו דור 'עקבתא דמשיחא', המלא בסכנות מצד אחד; היות ונצרך לרדת לעומק הירידות והנסיגות. ובמסירות נפש עצומה לצאת מהם בשלום. ומצד שני; זכות היא לו להיות המסיים וגומר כתר המלך. ובאמת, הקלה גדולה ישנה לדורנו, אשר כל מצוה קטנה ועבודת ה'

במלון "יפה נוף ערד" נופש 'בין הזמנים' סוכות

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

מיום ראשון עד יום רביעי *3 לילות

כ"ה-כ"ח תשרי 11/10/23

פנסיון מלא 3 ארוחות

הרצאות, בריכה, פעילות לילדים

רישום בטלפון 03-6777779

נותרו חדרים אחרונים לזכאי ח"י כפלים לילה ראשון חנם לילה שני 500 ש"ח לזוג אפשרות ללילה אחד

טיול לקברי הצדיקים

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

ביום ראשון כ"ח אב 11/08/28

מירון - קבר רשב"י

טבריה - רמב"ם, ר' מאיר בעל הנס

14:00 ארוחת צהרים - במלון 'פלטרין' בטבריה

15:15 תפילת מנחה

15:30 הרצאת הרב אמנון יצחק שליט"א

יציאה מנקודות האיסוף בשעה 7:30 בדיוק!

בני ברק-רח' מתתיהו 10 ירושלים-בניני האומה'

הישיבה בהפרדה מלאה!

ההרשמה במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק

בין השעות 09:00-15:30 03-6777779

זכאי "כח כפלים" חנינם! "חי כפלים" 50% הנחה

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

1,750,000 ^{DVD} שיחולקו חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

להתחלת המבצע אפשרות עד 10 תשלומים

הדיסק כולל בתוכו:

כל ספרי חברותא של הרה"ג יעקב שולביץ שליט"א פרוש ל'תלמוד בבלי'.
כל ספרי הרה"ג אברהם חיים עדס שליט"א: ארבעת המינים, דיני רפואה
בשבת, שמיטה, חנוכה, שבת בתפארתה, דיני דרבנן, פאת זקנך ועוד...
עם ציורים ופוסטרים.

כל ספריו של הרה"ג יעקב לוגסי שליט"א: ברומו של עולם 10 כרכים, עמלנו,
אגרת לבת ישראל, נפשי בשאלתי, ישראל סגולתו, ואני תפילתי, מלמדים,
מראות, משפט, מלאכת ה', בעקבתא דמשיחא, שערי פרנסה...

כל ספרי הרה"ג משה אבגי שליט"א סדרת 'חכמת המצפון' כולל מועדים.
וכל ספרי הכשרות של הרה"ג מרדכי עזרן שליט"א.

בנוסף הספרים: משניות, רמב"ם, טור, שלחן ערוך וחסד לאברהם.

עם סרטי DVD של הרה"ג אמנון יצחק שליט"א והספרים:

עולם התשובה, העיתונאי, הרצל והציונות ועוד.

בס"ד

תאריך

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1- אני/הח"מ שם בעלי החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בית _____ פלאפון _____

הוראה לחיוב חשבון ל'שופר':

או בחיוב האשראי:

מס' כרטיס _____ תוקף _____ / _____

סך החיוב _____ מס' תשלומים _____

מס' חשבון בבנק		סוג חשבון		קוד מסלקה	
				בנק	סניף
2	3	9	2	אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה	
קוד		מוסד			

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבון/נו"ה הנ"ל בסניפכם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מגנטי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
(2) ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, זום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נדה רשאי/ים
לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נדה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכח/נוכח
לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. (3) ידוע לי/נו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעל/נו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לי/נו כי סכומי
החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון מאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה
מניעה חוקית או אחרת לביצוען. (6) הבנק רשאי להוציא/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, ויודיע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר"
בספח המחובר לזה, קבלת ההוראה אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה

1. סמס הודות ומסעדי, יקבעו טעם לטע ע"י "שופר" עפ"י (התקנות לקביעתם).
2. פטרי החיוב: סמן במשבצת המתאימה

4000 ש"ח

לחיוב בתאריך:

20 לחודש 30 לחודש

"שופר" ארגון להפצת יהדות מתחייב בואת שלא למשוך מעבר לסכומים המגיעים לו.

התימת בעלי החשבון _____ תשלום 1 4 תשלומים 8 תשלומים 10 תשלומים

תורם נכבד, שים לב הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך 'שופר' עליך לשלוח את הטופס ל'שופר' ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-677779